

sig at sige, da hun saa den Forskrækkelse, hvormed Veninden tog sine Øjne til sig uden at svare.

„Det er den desværre, og De kan begribe, at Situationen er yderst penibel for mig. Forleden Aften hentede jeg min Guitar og kvædede lidt efter Middagsbordet. Jeg sang tre af mine franske Viser, som De jo kender. Deriblandt den om Toldassistentens Fristelser, som ellers allevegne gør formidabel Lykke. Men Damerne var ry-stede, og Greven frabad sig meget bestemt den Slags Underholdning for Fremtiden. Kan De forstaa det?“

„Jeg kunde tænke mig et mere passende Valg af Repertoire.“

„Naturligvis, — det indser jeg godt nu. Besynderligt er det bare, at hverken Komtesserne eller Greven gav sig Luft før b a g e f t e r. Men det er velsagtens det, man kalder medfødt Takt.“

Jytte mærkede godt, at Metas forskrækkede Øjne havde flyttet sig over paa hende. Hun vidste ogsaa, at hvad der foregik her vilde Pastor Gaardbo altsammen faa at vide. Men det var netop, hvad hun gjorde Regning paa, ja hun vovede sig af denne Grund til at give sine smaa Bemærkninger til Karsten From et Skin af Fortrolighed.

„Jeg synes, De forleden talte om en laksrød Kammerherreuniform, som De glædede Dem til at male. Men maaske har ogsaa den skuffet Dem?“

„Nej, den er mig virkelig en Trøst i den lille Time, Greven daglig tilmaaler mig. Men hvor skal jeg gøre af mig selv hele det øvrige Døgn? Dagene er jo tilmed saa